
Poemes

per Jaume Vallcorba

Els nens, sovint, confonem les imatges:
una taca vermella, en un recó d'estora,
vola i és un ocell. Al fosc, un pomell d'ombres
congrien un grapat de malfactors
que es mouen entre els mobles –i són vent–.
La sort, però, a cops ens duu alguna certesa:
la meva ets tu, i el món té sols de fals
allò que vol, fallaç, velar-te la presència.

Amb gust barroco

Volent trobar refresc en neus molt blanques
(un vespre ardent d'estiu, escolopendra
que furga el pols del món amb esma d'aprenent),
els dits se m'han fet branques
que cremen amb un sord enyorament.
Si no voleu, senyora, que el griso escampi cendra
crideu-me i no envieu -tan fred!- gaire més vent.

Agost 1987

Al capvespre, després del vidre fus
de la calor, la brisa omple el turó.
A la finestra oberta, la cortina,
que s'infla i caragola, deixa veure
puntes de branca de tiller que alenen
menjades per l'espina del desig.
El cor d'aquest agost és del color
blanc-grogós de l'enyor, i les cortines,
pantalla dels tillers, són el miratge
que es pot ser prou feliç només amb l'ona
del record que es fa viva amb l'aire. És
un teatret xinès en què les ombres
s'aixequen i s'acluquen i queuegen
com uns actors maldestres i inexperts
que no han sabut aprendre's el paper.

Hotel Calderón, primavera, 1989

Hi ha un vent d'abril lluitant contra les branques
dels plàtans del carrer. També fresseja
l'empenta del seu aire quan els pren
rambla avall, a la cambra d'un hotel
(la més esponerosa, més estreta
guspira que els envola, els fa l'ullet,
i els parla a cau d'orella en llur llatí).
Ni fosca ni incertesa, només llum
que sura i que voleia en la bombolla
buscada amb dits nuats com per dos naufrags
nedant contra ressaca i contra el temps.
Dos cossos que, corcats per l'acidesa,
es lliguen escumosos en l'amor
(oblidant que la nit (els cal saber-ho?)
també l'haurà de prendre un vent tossut).
Persisteixen, i s'obren, s'abandonen
al mar i a l'escalfor que nua i llepa
allà on un sol badalla i es fa roig.

JAUME VALLCORBA